

L'AMARGANT RECÀRREC

Una abella joliuma em feia companyia durant els descansos amb olor d'espígol a l'eixida de l'edifici del despatx. Sense esforçar-s'hi gaire, m'extreia tota dolença.

En veure-la un dia, tan lliure i desimbolta, em vaig convèncer de que ja no era l'abella de ningú.

Retracta't! - digué afligida, endevinant-me la presumpció.

Del seu zumzeig se'n descobria un sanglot sincer, doncs no podien pas caure'n llàgrimes de cocodril d'uns ulls innocents d'abella joliuma. Feta la deducció, se'm esquinçà el cor.

Dins l'eixida hi havia un pedrís adossat, malmès i molsós, que jo adequí al meu patir. M'hi vaig asseure contrariat. Seguint-li el vol cel amunt, avergonyit, no vaig gosar litigar.

Endeutat de gelosia, en pagaria íntegre per sempre més l'amargant recàrrec en concepte d'absència radical.

He deixat el despatx i encara ara em dedico al peritatge de pòl·lens, mels, i bresques, cercant sense sort ni fi la dolçor perduda d'un amor d'espígol.